

၁၉၈၉ ခုနှစ် စာပေတိုက် ပထမဆုရ
၁၉၉၁ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေ ပထမဆုရ

ပြေပန်း

ကဏ္ဍာရဆု:

၁။ ဘဝဟူသည် မှာ အချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်

[Life is a Romance]

အကယ်၍ သာ စိမ်းမြချယ်၏ ဘဝလေးထဲသို့ အောင်သာရောက်မလာခဲ့လျှင် တစ်ယောက်တည်း အေးချမ်းစွာ နေသွားချင်သည် ဟူသော ဆန္ဒလေး ပျောက်ကွယ်မသွားဘဲ လောကလူမှုဒုက္ခကို ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် ဆက်လက် တည်မြဲနေဦးမည်ဖြစ်သည်။ စိမ်းမြချယ် သတ္တိမရှိလျှင် အချစ်ကို မြည်းစမ်းမကြည့်မိခဲ့။

အချစ်သည် ပူလောင်လွန်းသည် ၊ ခါးသက်လွန်းသည် ဟူ၍ အချစ်နွံထဲမှ နစ်နေသူများ ၏ အော်ဟစ်သံကို ကြောက်ရွံ့နေမိ၏။ ထို့ကြောင့် ပင် အချစ်နှင့် မသက်ဆိုင်သူ တစ်ဦးပမာ ဥပေက္ခာပြုခဲ့မိသည်။

အခုတော့ ‘အောင်’မပါလာဘူး။ မကွေးဆေးရုံမှာ တင်ထားရတယ် ဆိုကတည်းက စိမ်းမြချယ် နေ၍ မရတော့ပေ။ မိမိ၏ လက်နှိပ်စက်ခုံတွင် လည်း ထိုင်၍ မရတော့၊ လက်နှိပ်စက်ကိုလည်း ရိုက်၍ မရတော့။ အမှားမှား အယွင်းယွင်းများ ဖြင့်သာ ရိုက်လိုက်ဖျက်လိုက်နှင့် ဖျက်ရာများစွာ ပါနေသည် မို့ -

"ဟင်း"

ထိုင်ရာမှ အသာထပြီး လက်ထောက်ကြီးကြပ်ရေးမှူး ဦးမြင့်စိန်ထံ ညင်သာစွာလှမ်းလာ၏။ ထဘီရှည်ရှည်ဝတ်ထားသဖြင့် ထဘီအဖျားခ

တံသံလေးကို ကြားယောင်ကာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရှက်ရွံ့နေမိသည်။ ။

အောင်... သူသည် စိတ်လှုပ်ရှားအောင် ဖန်တီးပေးသကဲ့သို့ စိုးရိမ်ပူပန်ရအောင် အလုပ်ကို စေ့စပ်စွာ လုပ်တတ်သောမိမိအား အမှားမှားအယွင်းယွင်း ဖြစ်အောင် မကွေးမှ နေ၍ ပင် ဖန်တီးနေပေသည်။ ။

"အစ်ကိုမြင့်စိန်"

"ဟင်"

"ဟိုလေ- စာမှားသွားလို့ စာရွက်သုံးရွက်လောက်"

ကိုမြင့်စိန်က မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ ။ တိကျသောသူမို့ အမှားမခံချင်။ ထို့အပြင် လက်နှိပ်စက် သုံးဦးရှိသည့် အနက် စိမ်းမြချယ်သာလျှင် တိကျသူ အမှားနည်းသူ ဖြစ်၏။ ဒီတစ်ခါမှ ထူးထူးခြားခြား မှားသည် ဆိုသောကြောင့် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ပြုံး၍ သာ အံ့ဆွဲဖွင့်၍ စာရွက်အဖြူ သုံးရွက်ကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။

စိမ်းမြချယ်က လှမ်းယူပြီး မလုံမလဲပြီးလိုက်သည်။ ။

"ဟိုလေ... သူ... သူဘယ်နှယ်နေသေးလဲဟင်"

"ဘယ်သူလဲ"

မျက်နှာ ပူခနဲဖြစ်သွား၏။ သိလျက်နဲ့ တမင်မေးတာလား၊ တကယ်မသိတာလား။ စောစောကပင် 'အောင်' ဆေးရုံတက်ကြောင်း သူကပင် လာပြောခြင်း ဖြစ်၏။ ရှက်ပြုံးလေးပြုံးပြီး...

"ဟိုလေ... ကိုအောင်မြင်ဦး ဖျားနေတယ်ဆိုလို့ "

"ဪ... ဒါလား၊ မသိဘူးလေ ကျန်ခဲ့တာပဲ"

ရင်ထဲမှာ ဟာခနဲဖြစ်သွားသည်။ ။ ဖျားနေသူကို တစ်ယောက်တည်း

ထားခဲ့သဖြင့် ရက်စက်ရာ ကျလွန်းသည် ဟု ထင်သည် ။ သူတားနေသော မျဉ်းတစ်ကြောင်းလောက်မျှ အောင်မြင်ဦးအပေါ် စိတ်မဝင်စားသဖြင့် အားပါးတရ ဆွဲကိုင်လှုပ်ပြီး ‘ရှင် ကောင်းကောင်း ဖြေစမ်းပါ၊ ဘယ်လိုဖျားတာလဲ၊ တော်တော်ဆိုးနေသလား’ဟူ၍ မေးလိုက်ချင်သည် ။

သို့ရာတွင် ကိုမြင့်စိန်နှင့် သူကား ရာထူးနှစ်ဆင့် ကွာ နေသကဲ့သို့ အောင်မြင်ဦးနှင့် သူလည်း ဘာမျှမဆိုင်ပေ။ သာမန်အားဖြင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အချင်းချင်းသာဖြစ်သဖြင့် သက်ပြင်းလေး တိုးတိုးချရင်း-

"အင်းလေ... ရေပြောင်းမြေပြောင်း ဖြစ်တယ်ထင်ပါရဲ့ "

"ဘယ်ကလာ ရေပြောင်းမြေပြောင်း ရမှာ လဲ၊ ကန္တာရဆူးစူးတာ"

"ဟင်... ကန္တာရဆူး ဟုတ်လား"

စိမ်းမြချယ်က တအံ့တဩရေရွတ်နေစဉ် ကိုမြင့်စိန်က အလုပ်များလွန်းသဖြင့် စိမ်းမြချယ်အား ဧည့်ထောက်ခံ၍ စကားမပြောလိုသောပုံစံနှင့် ဖိုင်တွဲယူကာ ထိုင်ရာမှ ထွက်သွား၏။

‘ကန္တာရဆူး’ဟူသောစကားကို မိမိဤတစ်ကြိမ်သာလျှင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ်ဖြင့် ကြားရခြင်းဖြစ်သည် ။ ဆူးလေးစူးရုံဖြင့် ဖျားရသလားဟု ထပ်မံ၍ မေးချင်၏။ သို့ရာတွင် မြင့်စိန် မရှိတော့ပြီဖြစ်၍ နေရာသို့ပြန်လာရသည် ။

လက်နှိပ်စက် ခလုတ်များကို လက်ချောင်းလေးများ နှင့် ပွတ်သပ်ရင်းက မကျေမနပ်နှင့် ငိုနေ၏။

"သူတစ်ယောက်တည်း အားငယ်နေသလား၊ သူ့အိမ်ရော သွားမပြောကြဘူးလား၊ သူ့အိမ်က လိုက်သွားရင်တော့ နည်းနည်းအားရှိ

မှာ ပေါ့"

စိတ်ထဲတွင် အမျိုးမျိုးစဉ်းစားမိ၏။ အိမ်လိပ်စာ မသိသောကြောင့် ဝန်ထမ်းကိုယ်ရေးဖိုင်ထဲတွင် ယူကြည့်လျှင် ကောင်းမလား။ သို့ရာတွင် မိမိနှင့် မဆိုင်ပေ။ မိမိ၏ တာဝန်က လက်နှိပ်စက် ရိုက်ရုံသာဖြစ်သည် ။ မေးကြည့်လျှင်လည်း ရှက်စရာ။

"ဟင်း"

ရန်ကင်းမှာ နေမှန်းတော့သိသည် ။ သို့ရာတွင် ဘယ်ရန်ကင်းမှန်းမသိ။

"ခက်လိုက်တာနော်"

မသွားမီ မိမိအိမ်ကိုလာ၍ တကူးတက နှုတ်ဆက်၍ သွားသော ကိုအောင်မြင်ဦးကို မျက်ဝန်းထဲမှ မထွက်ပေ။ သူသွားသည် မှာ (၁၀)ရက်ပင် ရှိနေပြီမို့ ထူးထူးခြားခြား လွမ်းမိကာမှ ဤကဲ့သို့ နံနက်စောစောစီးစီး သတင်းဆိုးကြားရသည့် အတွက် စိုးရိမ်စိတ်လွန်ကဲနေမိ၏။

"ဟင်... ခုထိရိုက်လို့ မပြီးသေးဘူးလား၊ ကဲ... ဒီစာကိုပဲ အရင်ဦးစားပေးပြီး ရိုက်ပါတော့"

ကိုမြင့်စိန်က အလောသုံးဆယ် ရောက်လာသဖြင့် ငိုငင်တွေးနေမိသော မိမိအဖြစ်ကို သတိရမိပြီး ရှက်ပြီးလေး ပြုံးကာ...

"ဟိုလေ- စဉ်းစားမလို့ ပါ"

"ဘာကိုလဲ"

"ဆူးလေးစူးတာနဲ့ များ "

" မဟုတ်ဘူး စိမ်းမြချယ်၊ အဲဒီကန္တာရဆူးက အဆိပ်ရှိတယ်၊ အချို့ဆို

ရင် မျက်စိတောင်ကန်းတယ်တဲ့ ၊ ကဲပါ... ဒီစာကို ပြီးအောင်ရိုက်လိုက်
ဦး၊ မြန်မြန်လေးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ သုံးစောင်ပဲနော်"

"အင်း... မမှားစေနဲ့ "

သူပြောသည် က ဆူးအကြောင်းသာဖြစ်သည် ။ စိတ်ပျက်အားလျော့
စွာဖြင့် အလုပ်ထဲမှာ စိတ်ကိုမြှုပ်လိုက်ပြီး အမှားမရှိစေရန် ကြိုးစား၍ ရို
က်လိုက်၏။

"ဟာ"

သတိထားရိုက်ရင်းက မှားသွားသဖြင့် ကမန်းကတန်းနှင့် ကိုမြင့်စိန်
မမြင်အောင် ဖျက်လိုက်ပြီး-

"ကဲ- သီသီရယ် တို့ ဟာကို ရိုက်ပေးပါကွယ်၊ တို့ လေ အမှားတွေများ
နေလို့ ဆက်မရိုက်ရဲတော့ဘူး"

"ဟုတ်တယ်၊ ပွဲဦးထွက်ရိုက်တာမှားရင် တစ်နေ့လုံး မှားနေတော့
တာပဲ"

သီသီမာက သဘောရိုးလေးနှင့် ပြောလိုက်သည် ။ သို့ရာတွင် စိမ်းမြ
ချယ်၏ ရင်ထဲ၌ ဆူးလေးတစ်ချောင်း တိုးဝင်လာသည် ကိုတော့ သီသီ
မာ သိဦးမည်မထင်ပေ။

အောင်မြင်ဦးက ကန္တာရဆူးစူးသည် ။

စိမ်းမြချယ်ကတော့ အချစ်ဆူးစူးနေသည် ။

"ဟာ... မြချယ်"

ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်ကာ တိုက်တွင်းမှ ပြေး

ထွက်လာ၏။

"ဟင်း"

ရင်ထဲမှာ အေးသွားသော်လည်း လူကောင်း ပကတိအတိုင်း တွေ့နေရသဖြင့် မကျေမနပ်ဖြစ်မိ၏။

"အမလေး ကိုအောင်မြင်ဦးရယ်၊ မြချယ်ဖြင့်လေ စိတ်ပူလိုက်ရတာ၊ အခုတော့လည်း ကောင်းလို့ ပါလား"

ခတ္တာငုံလက်ကို တင်းတင်းလေး ဆွဲကိုင်ထားသည့် စိမ်းမြချယ် လက်များ အေးစက်နေ၏။ သို့ရာတွင် တုန်ယင်သောအသံနှင့် အေးစက်နေသော လက်များကို အားပေးကာ လေသံလေး မြှင့်ပြောလိုက်သည် ။

"ဘယ်လိုလုပ် ရှာလာသလဲ၊ လာ... အိမ်ပေါ်တက်လေ"

သာမန် အိမ်ထောင်စုလေးသာ ဖြစ်သည် ။ ရန်ကင်းတိုက်ခန်း ဖြစ်သော်လည်း လျှာထိုးခင်းထားသဖြင့် ဖိနပ်ကလေးချွတ်ကာ တက်လာကြ၏။ အောင်မြင်ဦး မျက်လုံးများက ညိုညက်ညက်ကလေး လှနေသော ခေတ္တာငုံထံ ရောက်သွားသဖြင့်...

"တို့ ညီမတွေ အ လုပ်သွားနေလို့ တို့ ယောက်မလောင်းကိုပဲ အဖော် ခေါ်လာရတော့တယ်၊ ဘယ်လိုလဲ နေကောင်းသွားပြီလား"

"ကောင်းသွားပါပြီ၊ မနေ့က ပြန်ရောက်တယ်လေ၊ အနာက လမ်းဝေးဝေးလျှောက်မရလို့ မြချယ်ဆီကို မလာတာပါ"

ခတ္တာငုံပါလာသဖြင့် သိက္ခာထိန်း၍ ပြောလိုက်သည် ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူနားတိုးကာ ပျာပျာသလဲနှင့် ဆူးစူးထားသောဒဏ်ရာကို ကြည့်လိုက်ချင်၏။

"တို့ ကံပဲ မြချယ်၊ ရောက်ရောက်ချင်းနေ့မှာ ပဲ သူငယ်ချင်းက ကွင်း ဆင်းတယ်ဆိုလို့ တို့ က သွားကြိုရအောင် လိုက်သွားတာ၊ စက်ဘီးယိုင်ပြီး ဆူးပေါ်တည့်တည့်ကို ခြေထောက်ကကျသွားတာ တို့ ခြေထောက်အပြစ်ပါ၊ အဲ... နောက်နေ့မှာ ဖျားလိုက်တာ ဘယ်ကိုမှ မသွားအားတော့ဘူး၊ ကိုမြင့်စိန်ဆိုရင် ဆူလိုက်တာ အရမ်းပဲ"

"အဲဒါ သူမသိသလိုဘဲ နေနေတာ၊ အဲဒီလူကြီးတော့ မတည့်ပါဘူး"

မျက်စောင်းလေးဝေကာ ပြောလိုက်ပြီးမှ ခေတ္တာငုံကို သတိရသွား၏ ။ ခေတ္တာငုံက သတင်းစာကို လှန်ကြည့်နေ၏။ အောင်မြင်ဦးက ဆွေးဆွေး မြည့်မြည့်လေး စိုက်ကြည့်ရင်းက-

"တို့ လေ... ဟိုမှာ ဖျားတော့ သိပ်အားငယ်တာပဲ၊ အချို့ဆိုရင် ကန္တာ ရဆူးစူးရင် မျက်လုံးတောင် ကွယ်တယ်ဆိုလို့ အားငယ်လိုက်တာ'

"ဟင်- ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ကြောက်စရာကြီးနော်၊ သူက ငါးကျည်း ဆူးတို့ ငါးစင်ရိုင်းဆူးတို့လို အဆိပ်ရှိတာပေါ့ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် မြချယ်၊ ခြေဖဝါးအလယ်မှာ ဆိုရင် မျက်စိကန်းနိုင်တယ်၊ တို့ က ခြေဖဝါးဘေးနားလေးတင် စိုက်သွားတာ"

"တော်သေးတာပေါ့ ကိုအောင်မြင်ဦးရယ်"

စိမ်းမြချယ်က သူ့ရင်ဘတ်ကလေးကိုဖိကာ သက်ပြင်းလေးချပြီး ညည်းညည်းညူညူ ပြောလိုက်သည့် ဟန်ကို အောင်မြင်ဦးက မြတ်မြတ်နိုးနိုးလေး စိုက်ကြည့်နေမိ၏။

စိမ်းမြချယ်က သူ့လက်ဖဝါးလေးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်သပ်ပြီး ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ပြီးမဲ့မဲ့ စိုက်ကြည့်နေမိ၏။

"ဆေးရုံ တက်ရသေးတယ်ဆို"

"မတက်ရပါဘူး၊ အများက အဆိပ်တက်တာမို့ ခုနစ်ရက်ပဲ ကြာပါတယ်၊ အနာက သိပ်ထောက်မရလို့ ပြန်မလာရတာပါ"

"ကြည့်... အဲဒီ ဦးမြင့်စိန်ကလေ"

ထိုအခါမှ ဦးမြင့်စိန်က အတည်ပေါက်နှင့် နောက်နေမှန်း သိလိုက်ပြီး လွတ်လပ်စွာ ရယ်မောလိုက်သည်။ ။ ပါးစုန့်လေးနှစ်ဖက်က မြင့်တက်သွားပြီး မျက်လုံးလေး ပိတ်သွားသည့် ဟန်ကို အောင်မြင်ဦး နှစ်သက်၍ မဆုံးနိုင် ...

"အဲဒီဆူးက အတော်ကြီးလားဟင်"

အနားတွင် ကျောက်ရုပ်ကလေးလို ထိုင်နေသော ခတ္တာငုံက ဝင်မေးလိုက်၏။ ထိုအခါမှ သူတို့ နှစ်ဦးစလုံး ခတ္တာငုံကို သတိရသွားကြသည်။ ။

"ဆူးက လက်ညှိုးလောက်ရှိတယ်၊ အရွက်က မန်ကျည်းရွက်တို့လို သေးသေးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ... ကန္တာရတစ်ခုလုံးကို မင်းမူနိုင်တယ်လေ"

ခတ္တာငုံ၏ မျက်လုံးရွဲကြီးများက စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ။

အောင်မြင်ဦးက ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုတွန့်ရင်း ...

"အညာဒေသမှာ ခြောက်သွေ့လွန်းလို့ ကန္တာရဆူးပင်ကို ရေစုပ်အား ကောင်းတယ်ဆိုပြီး စိုက်ကြတာ၊ အဲ... သူက ရေစုပ်အား ကောင်းတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့... သူ တစ်ပင်တည်းအတွက် ကောင်းတာလေ၊ သူနားကပ်နေတဲ့ အပင်တွေကျတော့ ရေမရတော့ ခြောက်သွေ့ပြီး သေကုန်ရောပေါ့"

"ဟင်..."

မိန်းကလေး နှစ်ယောက်စလုံး အံ့အားသင့်သွား၏။ အောင်မြင်ဦးစကားကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ငေးကြည့်နေကြသည်။ ။

"ဟုတ်တယ် မြချယ်၊ သူ့အဖြစ်က ဟိုးကမ္ဘာမြေလွှာရဲ့ အောက်ဆုံးက ရေကိုတောင် စုပ်ယူနိုင်တယ်၊ အဲဒီတော့... ကန္တာရဆူးပင်တည်း အခက်အလက်တွေ ဝေဖြာပြီး ဝေဝေဆာဆာ ရှိနေတော့တာပေါ့၊ ရေစုပ်အားကောင်းတာ သူ့တစ်ပင်တည်းအတွက်ပါ မြချယ်ရယ်"

"ဟင်... အဲဒီပင်ကို မသတ်ကြဘူးလားဟင်"

ခတ္တာငုံ၏ စကားကို သူက ခေါင်းယမ်းလိုက်ရင်းက-

"သတ်လို့ မသေဘူး၊ အမြစ်ကလှန်သတ်မှ ရမယ်ထင်ပါရဲ့ "

စကားသံလေးများ ခေတ္တ တိတ်သွား၏။ ခတ္တာငုံကမူ ကန္တာရဆူးပင်အတွက် လေးလေးနက်နက်ကလေး စဉ်းစားနေသော်လည်း စိမ်းမြချယ်ကမူ အောင်မြင်ဦးအတွက် သက်ပြင်းလေး ချလိုက်မိသည်။ ။ ရင်ထဲမှာ မူတော်ပါသေးရဲ့ ဟူ၍ အခါခါစဉ်းစားမိရင်း ကြက်သီးထနေမိ။

"ကိုယ်တော့ နောက်တစ်ခါ သွားရမှာ တောင် ကြောက်သွားပြီ မြချယ်ရယ်"

"ဘာလဲ... ခရီးသွားဖို့ လား"

"မဟုတ်ဘူး ၊ မကွေးသွားရမှာ ကို ကြောက်တာ"

"ဟင်... ခရီးပဲ ထွက်ချင်နေတာပဲ"

စိမ်းမြချယ်က ချစ်စနိုး မျက်စောင်းလေးချိတ်လိုက်သဖြင့် အောင်မြင်ဦးရင်ထဲမှာ သိမ့်သိမ့်လေး နွေးသွားပြီး သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်

"ဪ... မြချယ်ရယ်၊ ကိုယ့်မှာ အနှောင်အဖွဲ့မရှိသေးတော့ လွတ် လွတ်လပ်လပ် သွားရသေးတာပေါ့၊ နှောင်ကြိုးတွေ ရစ်လာတဲ့ အခါကျ တော့ တစ်ဖဝါးမှ မခွာတော့ဘူးပေါ့ မြချယ်ရယ်"

စိမ်းမြချယ်မျက်နှာလေး ရဲခနဲဖြစ်သွားသည် ကို ခတ္တာငုံက အမိအရ ဖမ်းကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။ ။

စိမ်းမြချယ် ရင်ခုန်တတ်ပြီလား...

Life is a Romance ဘဝဟူသည် အချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်၍ Enjoy it နှစ်သက်ခံစားလိုက်ပါတဲ့ ဖေဖေ...

ခွင့်လွှတ်ပါဖေဖေ၊ သမီးအချစ်ကို ခံစားတတ် လာပြီ၊ လူလားမြော ကံတာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ သမီးဟာ အခုမှ အချစ်ကို ထိတွေ့ခံစားမိတာကို တော့ ဖေဖေ ခွင့်လွှတ်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။

စိုးရိမ်ပူပန်မှုကြောင့် ငုပ်ကွယ်နေတဲ့ အချစ်စိတ်ပေါ်ပေါက်လာတာ ဟာ တားလို့ မရလိုက်ပါဘူး ဖေဖေ၊ သမီး သူ့ကို သိပ်ချစ်နေမိပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေရယ် မောင်နှမတွေထဲမှာ အကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ သမီးကြီးက မောင်နှမ တွေအတွက် စံပြမမကြီး ဖြစ်ရမှာ ပေါ့နော်...။

မောင်လေးကျော်မင်းနိုင်နဲ့ ညီမလေး အေးမြကြွယ်ဟာ အချစ်ကိုခံ စားဖူးကြပြီ၊ ချစ်သူရှိနေကြပေမယ့် သမီးမှာ ချစ်သူမရှိသေးပါဘူး၊ သဲစု ရွယ်၊ ကျော်လင်းပိုင်နဲ့ ထွေးနုငယ်တို့ အတွက် စံပြမမကြီး လုပ်ရဦးမယ် လေ...။

သမီးသူ့ကို ခေါင်းမညိတ်သေးပါဘူးဖေဖေ၊ ဒါပေမဲ့ သမီး သူ့ကိုသိပ်

ချစ်နေတာကိုတော့ ရင်ထဲမှာ ကြည်ကြည်နူးနူးလေးနဲ့ တိတ်တခိုးခံစား ပါရစေလားဖေဖေရယ်...။

ဒိုင်ယာရီစာမျက်နှာလေးတွင် ဖွင့်ဟဝန်ခံပြီး ဖေဖေအားတိုင်တည်၍ ဝန်ခံမိသည် ၊ ဖေဖေခွင့်လွှတ်မည်ဟု ထင်ပါသည် ။

စာအုပ်ကလေးကိုပြန်ပိတ်ပြီး အံ့ဆွဲထဲသို့ထည့်ရန် အံ့ဆွဲကိုဖွင့်လိုက် သောအခါ မွေးပျံ့သော ပိတောက်ပန်းရနံ့ကြောင့် အံ့အားသင့်သွား၏။ မိမိအံ့ဆွဲထဲ၌ ဘယ်သူ ပန်းလာထည့်သနည်း၊ ဒီနေ့ရုံးကို စောစောရောက် သော မိန်းကလေးအနက် မိမိနှင့် မမတင်သာရှိသည် ။

မမတင်ကား အစဉ်အမြဲ အလုပ်ရှုပ်နေသဖြင့် သူ့ခေါင်းကို ပန်းပန်ရ န်ပင် အချိန်ပေးသူမဟုတ်ပေ၊ မိမိနှင့် မကြာခဏ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရ သော ပြဿနာများ ဖြစ်ခဲ့ဖူး၍ ပန်းထည့်ဖို့ နေနေသာသာ လှည့်ပင် ကြည့်အံ့မထင်။ ဤသို့ဆိုလျှင်...

စောစောက လှေကားအတက်အဆင်းမှာ ဆုံတွေ့၍ ရှက်ကိုးရှက်က န်းနှင့် ပြုံးရယ်သွားသောသူသာ ဖြစ်ပေမည်။ ‘စောလှချည်လား’ဟူ၍ သူ ခိုးလူမိသည့် ပုံစံနှင့် ဗလုံးဗထွေးပြောသွားသော သူချစ်မိသော အောင်မြင်ဦးပင် ဖြစ်၏။

နွေဦး၌ အစောဆုံးပွင့်သော ပိတောက်ပန်းကို ဦးဦးဖျားဖျား ပန်ဆင် ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျေနပ် ဝမ်းသာမိသည် ။

တစ်ခက်တည်းသာ ပိတောက်ပန်းလေးကို ကမန်းကတန်း ပန်လိုက် ၏။ ပန်းကြိုက်သော စိမ်းမြချယ်အတွက်၊ မကွေးမှ ပြန် လာပြီးကတည်း က အံ့ဆွဲထဲ လာထည့်ထားသည် မှာ နှစ်ရက်မြောက် နေ့ပင် ဖြစ်၏ ၊ မနေ့က နှင်းဆီအနီ၊ ဒီနေ့ ပိတောက်-။

စိမ်းမြချယ်ကလည်း ဒီပန်းတွေကို ဘယ်သူလာထည့်သလဲဟု မမေး
မိ မြတ်မြတ်နိုးနိုးလေး ပန်လိုက်သည် ၊ မိမိအားချစ်ကြောင်း တောင်းခံ
ထားသူကို အောင်မြင်ဦးမှ လွဲ၍ ဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်ပေ။

ပိတောက်ပန်းနံ့လေး မွှေးပျံ့စွာဖြင့် သူ့ရင်ထဲထိအောင် တိုးဝင်သွား
သည် ။

"ဟော... မမစိမ်းကစောလို့ ပါလား"

လေးလေးက ရွတ်နောက်နောက်ကလေးပြောရင်း စိမ်းမြချယ်ခေါင်း
ထက်မှ ပိတောက်ပန်းလေးကို တွေ့သောအခါ...။

"ဟာ... ပိတောက်တွေ ဘာတွေ စောစောစီးစီးပန်လို့ ပါလား ဘယ်
လိုဗျတ္တက ပန်းဆက်လိုက်ပါလိမ့်..."

စပ်စပ်စုစုပြောတတ်လွန်းသော လေးလေးအားပြုံးပြလိုက်ရင်းက
လက်နှိပ်စက် သိမ်းထားသော ဗီရိုသော့ကို ဖွင့်လိုက်သည် ၊ တစ်စစနှင့်
ဝန်ထမ်းများ ရောက်ရှိလာကြသဖြင့် စောစောကလို တိတ်ဆိတ်မနေ
တော့ဘဲ စကားပြောသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည် ။

စိမ်းမြချယ်က မိမိရိုက်ရမည့် လက်နှိပ်စက်ကို မပြီး စားပွဲပေါ်တင်ရ
န်အပြု...

"ပေး... ပေး ကိုယ်ချပေးမယ်"

အနားတွင် ရုတ်တရက် ရောက်လာသော အောင်မြင်ဦးကြောင့် ရင်
ထဲမှာ ကျေနပ်မှုလေးဖြစ်သွားသည် ၊ စိမ်းမြချယ်၏ လက်နှိပ်စက်
ချပေးပြီးသောအခါ လေးလေးပါးစပ်မဟမီ လေးလေး၏ လက်နှိပ်စက်
နှင့် သီသီမာ၏ လက်နှိပ်စက်ပါချပေးလိုက်၏။

"ဒါပေါ့ ဆင်ဖြူတော်မှီပြီး ကြံစုပ်တယ်ဆိုတာ"

လေးလေးပါးစပ်က ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်သေးသည်။ သီသီမာကတော့ အိမ်ထောင်ရှင်တစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် သူ၏ အိမ်ထောင်ရေးမှ လွဲ၍ ဘာမျှ စိတ်မဝင်စားတတ်ပေ။ သားအတွက် သမီးအတွက် မကြာခဏခွင့်ယူပြီး ရုံးလုပ်ငန်းကိုပင် တာဝန်အရသာ လုပ်နေသူ ဖြစ်၏။

"ကျေးဇူးပဲနော် ကိုအောင်မြင်ဦး"

မသိမသာ တုန်ယင်နေသော အသံကိုထိန်းရင်း ပြောလိုက်သောအခါ အောင်မြင်ဦးမျက်လုံးများက သူ့ခေါင်းထက်မှ ပိတောက်ပန်းကိုကြည့်ပြီး ကျေနပ်မှုကြောင့် မျက်လုံးလေးဝင်းလက်သွား၏။

‘ဘာကိုကျေးဇူးတင်တာလဲ’

လေးလေး တစ်ဖက်သို့လှည့်ထွက်သွားစဉ် အောင်မြင်ဦးက လေသံတိုးလေးနှင့် မေးလိုက်၏ ၊ ထိုအခါ စိမ်းမြချယ်ပါးလေး ရဲသွားပြီး ရှက်ပြီးလေး ပြုံးလိုက်ပြီး-

"ပန်းပေးတဲ့ အတွက်ရော၊ လက်နှိပ်စက် မပေးတဲ့ အတွက်ကိုပါပေါ့"

"တို့ ပန်းပေးတယ်လို့ ဘယ်သူပြောသလဲ"

"ကိုယ်စောင့်နတ်ကလေး သိတယ်လေ"

အောင်မြင်ဦးက သူ့ခိုးလူမိဟန်နှင့် ရှက်ပြီးပြီးရင်း နဖူးပေါ်မှ ဆံပင်များကို လက်နှင့် သပ်တင်ကာ-

"ကိုယ်စောင့်နတ်ချင်း ဆက်သွယ်နေကြပြီပဲ"

တိုးတိုးလေးပြောသွားသော အောင်မြင်ဦး၏ စကားသံကား စိမ်းမြချ

ယ်နားထဲမှာ ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရသည် ။ တုန်ယင်သောလက်
ချောင်းလေးများ ဖြင့် ကြက်မွေးကိုယူကာ လက်နှိပ်စက်လေးကို ဖုန်သု
တ်လိုက်၏။ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့မို့ ကိုယ့်လက်နှိပ်စက်ကိုပဲသုတ်ပြီး ကြက်
မွေးအား တိုင်မှာ ချိတ်ထားလိုက်သည် ။

"ဟင်... မမစိမ်းတို့ များ သူ့လက်နှိပ်စက်ပဲဖုန်သုတ်ပြီး ပြန်ထားတ
ယ်၊ လေးလေးတို့ ဆိုရင် လေးလုံးစလုံး သုတ်ပေးတယ်"

"ဟို... ဆောရီး လေးလေးရယ်၊ တို့ လောသွားလို့ ပါကွယ်၊ ခါတိုင်း
လည်း သုတ်ပေးတယ်မဟုတ်လား"

"အခု မေ့သွားလို့ မဟုတ်လား၊ ဘာလို့ မေ့သွားတယ်ဆိုတာကို သိ
နေတယ်လေ၊ သိနေတယ်"

"အေး... သိရင် ပြီးရောပေါ့ကွယ်"

အနည်းငယ် ကျွဲမြီးတိုသွားသော်လည်း အပြုံးမပျက်၊ ဒေါသသံမထွ
က်အောင် ထိန်း၍ ပြောလိုက်သည် ။ မိမိလုပ်နေသောရုံးတွင် မိမိအား ချ
စ်ခင်သည် ဟု သာ ခံယူချင်သည် ၊ ဘယ်သူ့အမုန်းကိုမျှ မခံယူလိုပေ။

ထို့ကြောင့် အစစအရာရာကို သည်းခံ၍ သာ နေလိုက်၏။

"မြချယ်- ဒါလေးကို မြန်မြန်ပြီးအောင် လုပ်ပေးပါဦး၊ အမ်ဒီက အခု
လိုချင်လို့ တဲ့ "

စိမ်းမြချယ် စိတ်တိုသွားသည် ။ ဇယားကွက်ကို အားချိန်ထားပြီးမှ ပြ
န်ဖြုတ်ရသည် မှာ မလွယ်ကူလှပေ။

"ဒီမှာ ဇယားရိုက်ဖို့ ချိန်ထားပြီးပြီ ကိုအောင်မြင်ဦး၊ လေးလေးကို ရို
က်ခိုင်းလိုက်ပါ"

အောင်မြင်ဦးက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းလေးလုပ်ပြီးမှ လေးလေးကို စွေကြည့်လိုက်သည်။ ။ လေးလေးက မကြားဟန်ဆောင်ကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်နေလိုက်သဖြင့်-

"မြချယ်ပဲ ရိုက်ပေးပါကွယ်၊ နောက်မှ ဇယားကွက်ရိုက်ပေါ့နော်၊ ခဏလေး ခဏလေးပါ"

"ကဲ- သူတို့ ကလည်း နော်၊ ရေဘူးပေါက်တာ မလိုချင်ဘူး၊ ရေပေါတာပဲ လိုချင်နေတာပဲ"

စိမ်းမြချယ်က ညည်းညည်းညူညူနှင့် ပြောရင်း ဇယားကွက်ကိုဖြုတ်လိုက်ပြီး အောင်မြင်ဦးထံမှ စာရွက်ကိုယူကာ ရိုက်ပေးလိုက်၏။ အောင်မြင်ဦးက ဘာမှ မပြောဘဲ စိမ်းမြချယ် မျက်နှာလေးကိုသာ ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်လုပ်နေ၏။ စိမ်းမြချယ် စိတ်ခုသွားမှာ စိုးမိသည်။ ။

"တို့ ကို စိတ်ဆိုးသွားသလား"

"မဆိုးပါဘူးလေ၊ မြချယ်တို့ က ကျားကိုလည်း ကြောက်ရ၊ ကျားခြေရာလည်း ကြောက်ရသူပါ"

"ဪ... စိမ်းမြချယ်ရယ်၊ တို့ လည်း အတူတူပါပဲ၊ ကျားရော၊ ကျားခြေရာရော၊ ကျားအရိပ်ရော၊ ကျားအော်သံရော အကုန်ကြောက်ရသူပါ"

အနားတွင် လေးလေးက စပ်စပ်စုစုနှင့် သူတို့ ပြောစကားကို နားစွင့်နေသဖြင့် စိမ်းမြချယ်က ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ လက်နှိပ်စက်ကိုသာ တဒေါက်ဒေါက်နှင့် လက်သံပြင်းပြင်းဖြင့် ရိုက်နေလိုက်၏။

အောင်မြင်ဦးက

စိမ်းမြချယ်၏

လက်ချောင်းသွယ်လေးများကိုကြည့်ပြီး အနားမှ ခုံတစ်လုံးကို ဆွဲထိုင်ကာ လေသံတိုးနှင့် ...

"တို့ ကို စိတ်ဆိုးနေသလား"

မျက်လုံးလေးတွေပြီး ဘာမျှမပြောဘဲ လက်နှိပ်စက်ကိုသာ မဲရိုက်နေမိ၏။ ချက်ချင်းပြီးအောင် ရိုက်ပေးလိုက်ချင်သည့် စိတ်ဖြင့်သာ ရိုက်နေလိုက်၏။ အနားတွင် ထိုင်နေသော အောင်မြင်ဦးကိုလည်း ကလိချင်သောကြောင့် ပြန်မဖြေမိ။ စာလေး လေး ငါး ခြောက်ကြောင်းမို့ မပင်ပန်းပေ။

စိမ်းမြချယ်သည် သေသပ်၍ အဖျက်ရာမရှိအောင် ရိုက်နိုင်သဖြင့် အရေးကြီးသောစာများကို လူကြီးများက ရိုက်ခိုင်းသည် ကများ ၏။ ထို့ကြောင့် စိမ်းမြချယ်၌ အားချိန်မရှိပေ။ သို့ရာတွင် စိမ်းမြချယ် မညည်းညူမိ။ ရိုက်ပြီးသည့် စာရွက်အောက်နားတွင် 'စိမ်း'ဟူသော စာလုံးလေးတစ်လုံး ထည့်ရိုက်သည် နှင့် ရိုက်သူ၏ လက်ရာကို သိနိုင်သည် ။

"ကဲ... ပြီးပြီ"

"ကျေးဇူးပဲနော်"

စိမ်းမြချယ်၏ မျက်နှာကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်ပြီး စာရွက်ယူသွားကာ အောင်မြင်ဦး နောက်ကျောကို ကြည့်ကာ စိမ်းမြချယ် ပြုံးလိုက်မိ၏။

အောင်မြင်ဦးက အမ်ဒီ (ဦးဆောင်ညွှန်ကြားရေးမှူး)၏ အခန်းထိပ်တွင် ထိုင်ကာ အမ်ဒီ၏ ကိုယ်ရေးအရာရှိလက်အောက်မှ ဝန်ထမ်းသုံးဦးအနက် တစ်ဦးပင် ဖြစ်၏။ သာမန် အထက်တန်းစာရေးပင် ဖြစ်၏။

"တို့ ကို စိတ်ဆိုးနေသလား"

စာပို့ပြီး ချက်ချင်းပြန်လာကာ မေးလိုက်သော အောင်မြင်ဦးကို ဖျတ်ခနဲကြည့်ပြီး-

"ချယ်က ဘာကို စိတ်ဆိုးရမှာ လဲဟင်"

"မသိဘူးလေ၊ သူ့စိတ်ဆိုးမှာ တော့ သိပ်ကြောက်တာပဲ၊ မျက်နှာက တည်နေသလားလို့ "

"စိတ်ထင်လို့ ပါ၊ ညနေကျမှ စကားပြောကြတာပေါ့၊ တို့ အတွက် နေရာဦးပေးမှာ နော်"

"အိုဗာတိုင် မရှိဘူးလား"

"မရှိဘူးထင်တယ်၊ ခုထိဘာမှ မပြောသေးဘူး"

"ဪ... ဒီနေ့အစည်းအဝေးရှိတာ သိတယ်နော်"

"အင်း"

အောင်မြင်ဦးက စိမ်းမြချယ်၏ ထမင်းဘူးလေးကို ကိုင်ကြည့်ရင်းက

-

"ဘာဟင်းလဲဟင်"

ရုတ်တရက် ရင်ထဲမှာ ရှက်သွားသည် ။ ဟင်းကိုမပြချင်။ သို့ရာတွင် မိမိထမင်းစားနေစဉ် ဖြတ်သွားဖြတ်လာ မြင်နေကျမို့ မဖြေဘဲ မနေသာတော့၊

"မျှစ်နဲ့ ပဲပြုတ် ကြော်ထားတယ်၊ စားမလား"

"အိမ်ကစားခဲ့တယ်၊ ကဲ- တို့ သွားမယ်နော်၊ တို့ ကိုတော့ မျက်နှာထားတည်ကြီးနဲ့ မကြည့်ပါနဲ့ နော်"

ပြီး၍ မျက်လွှာပင့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။ အောင်မြင်ဦး

ကလည်း ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်၏။

အရပ်မြင့်မြင့် မဖြူမညို အသားလတ်က ယောက်ျားပီသမှုကို ဖော်ပြနေသည် ။ ထို့အပြင် ထူထူထဲထဲမျက်ခုံးမွေးက မျက်မှောင်တွန့်၍ စကားပြောလိုက်တိုင်း စွဲမက်ဖွယ်ရာ ကောင်းသကဲ့သို့ ရယ်လိုက်သည့် အခါတွင် ညီညာသော သွားတန်းလေးများကလည်း စိမ်းမြချယ်အတွက် မရိုးနိုင်အောင်ပင် ငေးကြည့်နေချင်၏။

"မြချယ်... အစည်းအဝေးရှိတယ်ဆိုရင် ထမင်းစားနှင့် တော့လေ"

သီသီမာက ပြောလိုက်သဖြင့် စိမ်းမြချယ်က နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။

အဝါရောင်သန်းနေသော အိုမီဂါ ဒိုင်ခွက်အဟောင်းလေးကို ကြည့်မိသည့် အခါတိုင်း စိမ်းမြချယ်ရင်ထဲ စူးနစ်သွား၏။ မိမိ ရှစ်တန်းအောင်စဉ်က ဖခင်ဝယ်ပေးသော လက်ပတ်နာရီလေးကို ယခု ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်ဝင်သည် အထိ အသစ်ဝယ်၍ မလဲနိုင်သေးပေ။

"စောပါသေးတယ်၊ ဒီဇယားပြီးအောင် ရိုက်လိုက်ဦးမယ်"

မိမိတို့ လက်နှိပ်စက်လေးဦးအနက် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး ကျောင်းဆင်းဖြစ်သော မိမိတစ်ဦးတည်းသာလျှင် လက်ရေးတိုပါသဖြင့် အစည်းအဝေး ရှိသည့် အခါတိုင်း ဖိုင်တွဲနှင့် ခဲတံချွန်နှစ်ချောင်းကို ကိုင်ကာ လူကြီးများ နောက်မှ လိုက်သည့် အခွင့်အရေးကို စိမ်းမြချယ် ပျော်ရွှင်နေမိသည် ။

ဇယားကို ပြီးအောင်ရိုက်ပြီး ထမင်းဘူးကိုဖွင့်ကာ ထမင်းစားရင်းက ခဲတံကို ချွန်နေအောင် ချွန်လိုက်၏။

"ချယ်..."

"ဟင်..."

ရုတ်တရက်မို့ လန့်သွား၏။ အောင်မြင်ဦးက ပြီး၍ သူ့လက်ထဲမှ ဓားနှင့် ခဲတံယူကာ...

"ထမင်းကို အေးအေးစားပါ။ တို့ ချွန်ပေးပါ့မယ်"

ရင်ထဲမှာ ပြောင်းဆန်အောင် လှုပ်ရှားသွားသည် ။ ဤမျှအထိ အသေးစိတ်ကလေးကအစ ဂရုစိုက်လွန်းသော အောင်မြင်ဦးကို ဂရုမထားဘဲ မနေနိုင်တော့။

"အကြင်နာတွေ... အကြင်နာတွေ"

လေးလေး၏ စသံကို ဥပေက္ခာပြုပြီး ထမင်းကိုသာ ငုံ့စားနေလိုက်၏ ။ အောင်မြင်ဦးက ခဲတံနှင့် ဓားကိုယူကာ သူတို့ နားမှ ရှောင်ထွက်သွားတော့သည် ။

အေးမြသော လရိပ်တွင် ထိုင်ရင်းက နွမ်းခြောက်နေပြီဖြစ်သော ပိတောက်ပန်းလေးကို မပစ်ရက်ဘဲ ငေးကြည့်နေမိသည် ။

တောင်ဥက္ကလာ မြင်သာမှာ နေသော စိမ်းမြချယ်နှင့် ရန်ကင်း လေးလုံးတန်းမှာ နေသော အောင်မြင်ဦးတို့ ၃၇ ကားကို အတူတူစီးဖြစ်သည်မှာ ကြာမြင့်ပြီ ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ကားစီးတိုင်း ၃၇ ကားဂိတ်တွင် အောင်မြင်ဦးက အရင်ပြေးတက်ကာ နေရာဦးပေး၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အတူယှဉ်တွဲထိုင်လျက်ရသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံတွင် စိမ်းမြချယ် တစ်ယောက်တည်းသာ ထိုင်ရ၏။ ထိုအခါ အောင်မြင်ဦးက စိမ်းမြချယ်ဘေးတွင် ရပ်လျက် လိုက်ပါလာခဲ့သည် ။

သည် နေ့တော့ နှစ်ယောက်အတူတူ ထိုင်၏။ ထိုအခါ... အောင်မြင်
ဦးက သူ့အတွက် ထပ်မံ စဉ်းစားပေးပါဦးဟု ... တောင်းဆိုလာပြန်သည်
။

"ဟင်း..."

သက်ပြင်းမောကြီး ချလိုက်သည် ။

အစ်မကြီးမို့ မောင်နှမများ အကြောင်းကိုသာ စဉ်းစားနေရသည် ။
တစ်အိမ်လုံး၏ စားဝတ်နေရေး ပြဿနာများကို ဖြေရှင်းပေးနေရသူမို့
အချစ်ရေးကို ဘယ်တုန်းကမျှ မစဉ်းစားမိပေ။

မိမိအောက် မောင်လေး ကျော်မင်းနိုင်နှင့် အေးမြကြွယ်ကတော့ ချစ်
သူကိုယ်စီ ရှိနေသည် မို့ ပုထုဇဉ်ပီပီ အချစ်မှာ ရင်ခုန်လာရသောအခါ...

"ကိုအောင်မြင်ဦးရယ် ချယ်မှာ လေ တာဝန်တွေက အရမ်းများ နေ
သေးတာ ချယ် ဘာကိုမှ မစဉ်းစား ချင်သေးလို့ ပါကွယ်၊ အခုလို ကိုအောင်
မြင်ဦးနဲ့ ခင်ခင်မင်မင် နေရတာကိုပဲ ကျေနပ်ပါတော့နော်၊ ချယ်... ကို
အောင်မြင်ဦးကို မိတ်ဆွေရင်းချာလိုပဲ ခင်ပါရစေဦးနော်"

အောင်မြင်ဦး၏ အချစ်စိတ်ကို ဆွဲတားထားသကဲ့သို့ မိမိမောင်လေး
ကျော်မင်းနိုင်၏ အချစ်စိတ်ကိုလည်း တားမြစ်ထားရသည် ။

မိမိ တက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ်တွင် ဖခင် ကွယ်လွန်ခဲ့သဖြင့် ကျောင်းမှ
ထွက်ကာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသကဲ့သို့ ကျော်မင်းနိုင်သည် လည်း ဆယ်တန်း
အောင်ပြီး တက္ကသိုလ်ပင် မရောက်ဖူးခဲ့ပေ။

ဖခင်ပင်စင်နှင့် ထောက်ပံ့ကြေးငွေအပြင် မိမိတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်
လုပ်စာနှင့် တစ်မိသားစုလုံး၏ စားဝတ်နေရေးကို ဖြေရှင်းနေရသည်
မှာ မလွယ်ကူလှပေ။

ညီမအကြီး အေးမြကြွယ် အလုပ်ရပေ၍ အနည်းငယ် အသက်ရှူချောင်ခဲ့သည်။ ။ ညီမငယ် သဲစုရွယ်ကိုတော့ ကျောင်းဆက်ထားမည်ဟု အားခဲထားသော်လည်း သဲစုရွယ်က ကျောင်းဆက်မတက်ဘဲ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ချင်၍ ကျောင်းဆက်မထားဖြစ်။ မောင်အကြီး ကျော်လင်းပိုင်ကား ဒုတိယနှစ်၊ အငယ်ဆုံး မလေးထွေးနုငယ်က ကိုးတန်း။

"ဟင်း..."

လုံလောက်ရုံသာရှိသော စားဝတ်နေရေးပြဿနာအတွက် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရသည် မို့ အချစ်ရေးကိုတော့ မတွေးရဲသေးပေ။

"အိမ်ပေါ် မတက်တော့ဘူးလား မောင်"

"မှောင်နေပြီကြွယ်ရယ်၊ မမကြီးကိုပြောလိုက်ပါ၊ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး လာမယ်လို့ နော်"

"အင်း... မနက်ဖြန် ဖုန်းဆက်ဦးနော်"

"မောင် ဖုန်းဆက်တော့ ကြွယ်ကရှိနေလို့ လား"

"စောင့်နေမှာ ပေါ့လို့ "

ခွဲခွဲလေးပြောလိုက်သော ညီမစကားကို ကြားမိသောအခါ စိမ်းမြေ့ယိမ်းပြင်မှာ နွေးခနဲဖြစ်သွား၏။ မိမိအားမြင်တွေ့သွားမှာ စိုးသဖြင့် ခုံတန်းလျားပေါ်မှ အောက်ဆင်းထိုင်ချလိုက်၏။ လူရိပ်နှစ်ခု ပူးသွားသည်ကို တွေ့ရသောအခါ နားရွက်များ မျက်နှာများ ပူထူသွားပြီး ကမန်းကတန်းမျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီး ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ဖိုးလမင်းပင်လျှင် တိမ်တိုက်ကြားထဲသို့ ခေတ္တတိုးဝင်သွားသည် ကို တွေ့ရသဖြင့် ရင်ထဲမှာ ပူခနဲဖြစ်သွား၏။ အေးမြကြွယ်အတွက် စိုးရိမ်စိတ်ကလေး ဝင်လာမိသည်။ ။ နွေဦးအစအမို့ ခုနစ်နာရီမှာ မမှောင်သေးသ

လို ထင်ရသော်လည်း မိန်းကလေးများ အတွက် များစွာမှောင်လွန်းလှပေ၏။

"ဒီကောင်မလေးကို နည်းနည်းသတိပေးဦးမှ ပဲ"

"သမီး... မောင်နှမတွေအားလုံးကို ထိန်းကျောင်းဖို့ ကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က စံပြဖြစ်အောင် နေပြရလိမ့်မယ် သမီး"

ဖခင်၏ စကားကို ကြားယောင်မိပြီး သက်ပြင်းလေး တိုးတိုးချမိ၏။ အောင်မြင်ဦး ကန္တာရဆူးစူးပြီးမှ ပိုမိုရင်းနှီးသွားပြီး ချစ်မိသည့် အဖြစ်ကို မိမိတစ်ဦးတည်းသာ သိသည် ။ သို့သော်... ခတ္တာငုံ မိန်းကလေးတန်မဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်၏ အိမ်ကို သွားဝံ့သည့် စိတ်ကို ခတ္တာငုံနားလည်ပေလိမ့်မည်။

"ခဏလေးထိုင်ပါဦးလား ခတ္တာရယ်"

"ကိုကိုကလည်း ခတ္တာအလုပ်တွေ ရှိသေးတယ်လေ"

"ကဲ... ကြည့်၊ ခတ္တာအလုပ်လောက်မှ ကိုကိုကို ဂရုမစိုက်တော့ဘူးလား၊ ခဏလေးပါ"

မိမိတို့ ခြံထဲတွင် ဤခုံတန်းလျားလေးတစ်ခုသာ ရှိသည် မို့ သူတို့ သည် ခုံတန်းလျားကို လာမည်ထင်ရဲ့ ဟု တွေးကာ ကမန်းကတန်းထပြီး ခုံတန်းလျားလေးအား ကွယ်ထားသော ဇီဇဝါချုံကွယ်သို့ ထွက်လာရ၏။ သို့ရာတွင် ချစ်သူစုံတွဲနားတွင် မနေရဲသောကြောင့် ခြံစည်းရိုး အစပ်ကလေးနားအထိ လှမ်းလာခဲ့သည် ။

မိမိထင်သည့် အတိုင်း ခုံတန်းလျားလေးဆီသို့ ကျော်မင်းနိုင်နှင့် ခတ္တာငုံတို့ ရောက်လာ၏။

"ကိုယ်ပေးထားတဲ့ အားဆေးကို စားရဲ့ လား ခတ္တာရယ်"

"မှန်မှန်စားပါတယ် ကိုကိုရဲ့ ၊ ခတ္တာကိုယ်က အညောင်းထိုင်လွန်းလို့ ပါ၊ ခုတော့ နည်းနည်း သက်သာ နေတယ်လေ၊ ညီမလေးတွေက ချုပ်တတ်နေပြီပဲ"

"ကိုကိုတို့ လက်ထပ်ပြီးရင် စက်မချုပ်ရတော့ဘူး...။ ခတ္တာကို ကိုကို လုပ်ကျွေးမယ်နော်"

စိမ်းမြချယ် နှုတ်ခမ်းမဲ့သွား၏။ အာဂယောကျ်ားပါလားဟူ၍ စိတ်ထဲမှာ တွေးထင်လိုက်၏။ သူတို့ စုံတွဲက ငယ်သူငယ်ချင်းများ သာ ဖြစ်၏။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးကတည်းက ခတ္တာငုံ၏ အချစ်ကို သူရခဲ့သည် ။ ခတ္တာငုံက ဆယ်တန်းကျသော်လည်း ဆက်မဖြေတော့ဘဲ မောင်ညီမငါးယောက်ကိုသာ စက်ချုပ် ကျွေးခဲ့၏။ ဖခင် ကားမောင်းခဲ့သော်လည်း ယခုအခါလေဖြတ်သဖြင့် အိပ်ရာထဲလဲနေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ခတ္တာငုံသည် လည်း စိမ်းမြချယ်ကဲ့သို့ အိမ်သားစုများ ၏ စားဝတ်နေရေးအတွက် ရုန်းကန်နေရသော သမီးကြီးပင် ဖြစ်သည် ။

"ကိုကိုရယ်၊ ခတ္တာစက်ချုပ်တာကို ဝါသနာပါလို့ ပါ"

"ပါရင် ကိုကိုအင်္ကျီ၊ ခတ္တာအင်္ကျီနဲ့ သားသားမီးမီးတို့ အင်္ကျီတွေကို ချုပ်ပေးပေါ့"

‘ဟယ်... ကြည့်စမ်း ကိုကိုရယ်"

ရယ်သံလေးများ မြူးပျံ့သွားသဖြင့် စိမ်းမြချယ် ပြုံးလိုက်မိ၏။ ဒီကောင် ‘ဒါမျိုးကတော့ သိပ်သွက်တယ်’ ရင်ထဲမှာ တိုးတိုးလေး ရေရွတ်လိုက်သည် ။

ထိုအခါတွင် တိမ်တိုက်ကြားမှ ဖိုးလမင်းက စိမ်းမြချယ်အား လှောင်ပြုံးပြုံးလိုက်သည် ။

စိမ်းမြချယ်ကလည်း သူတို့လို အချစ်အတွက် ရင်ခုန်ချင်ပါသည်။ ။ သို့
သော်-
